

σης ἀνθρωπότητος, ἐπισπῶντες τὰς εἰλικρινεῖς εὐλογίας καὶ τὴν αἰδίου εὐγνωμοσύνην τοῦ πανελληνίου, διὰ τῆς τελειοποιήσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοιοῦτου φιλανθρωπικωτάτου ἀσύλου, προωρισμένου νὰ σώζῃ ἀπὸ οἴκτροῦ καὶ φρικαλέου τέλους τόσα δυστυχῆ ὄντα, ἐξ οὐ πολλὰ μέχρῃς ἐσχάτων, δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαιῶν μέσων, ἀπέθνησχον τὸν εἰδεχθέστατον καὶ ἀποτρόπαιον ἐκ λύσσης θάνατον.

ΕΛΕΝΗ

Χρόνος δὲν εἶναι ἴποδ' τ' ὠραῖό σου σῶμα,
 ὦ Ἐλένη, πρωτοπῆε σὲ γάμον ἀγκάλῃ,
 Κ' ἢ ἀθῶα ψυχὴ σοῦ ἀνέβηκε στὸ στόμα,
 Γιὰ τὰ φιλήση ἀγγελικὰ μίαν ἄλλη.

Νά! — Χελιδόνι, ὅποδ' δὲν ἔχει ἀκόμα
 Φτερὸ κἀνέρα εἰς τὸ κορμί τον βγάλη,
 Ἄπ' τῆς φωλιᾶς τὸ μυρωδάτο στρῶμα
 Μὲ πόθον βία τερτῶνει πὸ κεφάλι.

Εἶναι, ιδέε, τὸ μικρὸ φυλακωμένο.
 Ποῦ γιὰ θροφή δὲν σχίζει τὸν ἀέρα,
 Μὲ τὸ στόμα τῆς μάννας του ἐρωμένο!

Ἄλλ' ὁ γαμπρὸς τί θέλει τέτοια μέρα
 Στ' ἀχνά σου χεῖλη; Ἐκεῖθε φτερωμένο
 Τὸ θεῖο χελιδονάκι ἐπῆγε περα.

(Ἐν Κερκύρα, 1895).

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ.